

Joan Isaac: «L'amor i la bellesa poden ajudar a salvar-nos»

El 19è àlbum de Joan Isaac es diu 'Manual d'amor' i l'edita Picap | Estrenem "No, tu no...", cançó dedicada a una de les seves filles

Joan Isaac Foto: Xavi Mercader

S'autodefineix com 'un buscador de tendresa' i les cançons del seu últim disc així ho demostren. La seva carrera està farcida de peces precioses on hi llueix sempre "A Margalida", composada arran de la mort de Salvador Puig-Antich. Mentre arriba a les botigues el nou grapat amb *Manual d'amor*, presenta aquests dies el seu primer poemari *Intimissimi* (Llibres del Segle) i avança a l'EDR la cançó "No, tu no".

Podria semblar que aquest nou àlbum de **Joan Isaac** és més autobiogràfic que els altres en parlar de sentiments i citar persones properes, però el cantautor ho desmenteix una mica: "Tota la meva obra es pot dir que és autobiogràfica. Baudelaire deia: 'L'amor és una manera de fugir d'un mateix'. Escriure sobre l'amor d'una manera transversal és la raó fonamental d'aquest disc. L'amor i la bellesa, en aquest moment en què el món és profundament lleig, crec que poden ajudar a salvar-nos. L'amor en l'ampli sentit de la paraula: amor a les coses, als somnis, als paisatges, als amics".

A "No, tu no..." **Isaac** canta a una de les seves filles i contextualitza: "Veure una filla patir és terrible. Sobretot quan el patiment ve d'experiències que ja has viscut tu mateix. 'No, tu no' és una mà estesa per escapar d'un laberint on no trobes la sortida, és ajudar a trobar la porta de sortida des de l'experiència pròpia". El *Manual d'amor* de l'autor de "Margalida" s'ha tornat més eteri amb cançons com "No necessito més", on el temps sembla que s'ha suspès: "L'amor és un estat alterat de la consciència. De vegades un no necessita més que una petita mirada, un petit gest o una paraula per sentir-se reconfortat. Particularment sóc un buscador de tendresa".

Hi ha cançons que són l'altra cara de la moneda de la plenitud que dona l'amor, com "Si demà em llevés i no hi fossis": "Tots hem sentit la sensació de buidor infinita i de solitud quan ens hem despertat sols. No m'agrada la soledat, no m'ha agradat mai. Aquesta cançó parla de la por de l'abandonament sobtat, d'un dia a l'altre. I d'una manera d'admetre els errors propis i les contradiccions en una relació".

En aquest disc **Joan Isaac** també es permet mirar enrere en la seva discografia i dialogar amb cançons d'altres temps: "'Venezia' parla del retrobament de dos personatges d'una cançó meua antiga que es titula 'Sara'. Després del trencament, passats uns anys, aquests personatges es troben per atzar en un bar de Venècia. S'intueixen, però no es reconeixen, però tots dos busquen companyia. La veu és de **Silvia Comes**".

I hi ha moltes altres cançons amb escenes intenses a diferents nivells. "Bolero" respira calma i peresa alhora. "Per un petó una carícia" és desesperació, crisi profunda de parella, fantasmes del passat i recerca d'una escala d'emergència per fugir d'un abisme. "Cita a cegues" és retrobament, l'espera d'abans que entri per la porta del bar on has quedat ("M'ha passat un parell de vegades...", en puntualitza). "Girona" és un dels temes que anomena "cançons postal". "Quina llàstima" és un dir: "Passen molts trens a la vida que no agafem, però sempre en passen altres, l'atzar és qui regeix moltes vegades les nostres vides". I la "Lluna" final com a mirall o confident: "Sempre m'ha fascinat la lluna i el misteri de la seva cara oculta. La lluna és la primera imatge més propera que tenim els humans com a referència de la infinitud de l'univers. La mireu i ens fem preguntes que de vegades no tenen resposta, però sempre és allà dalt perquè pensem com som d'insignificants".

Hi ha una cançó que és tot un himne generacional, de lluita: "Per què?". **Joan Isaac** la defineix així: "És una cançó d'amor profund a la llibertat, convida a no tancar els ulls a la injustícia. A fer dissabte en aquest món tan lleig que hem construït entre tots. Convida a la rebel·lió, a la revolució individual i col·lectiva, i també és un homenatge als cantautors que han marcat la meua vida (**Serrat, Aute, Raimon, Pablo Guerrero, Paco Ibáñez** i tants altres...). Potser l'amor a la utopia, i que encara tot és possible, seria el resum d'aquesta cançó".